

تربیت فرزندان برای پرستش

کشیش کوین استرویک

اخیراً به همراه خانواده بر سر میز شام در مورد اتفاقات روزمره‌ی بچه‌ها در مدرسه و اینکه اوقات خود را به چه نحو با دوستانشان می‌گذرانند صحبت می‌کردیم. بحث‌مان در نهایت به مراسم کلیسایی روز یکشنبه رسید و بچه‌ها عنوان کردند که یکشنبه‌های ما با آنچه دوستانشان از فعالیت‌های خود در روز یکشنبه توصیف کرده بودند فرق داشت. ظاهراً آن‌ها نخستین روز از هفته را با انجام فعالیت‌هایی همچون گردش در ساحل، برگزاری جشن تولد، و دیگر فعالیت‌های فوق برنامه سپری می‌کردند. از شنیدن اینکه این قبیل برنامه‌های مفرح به همین آسانی توانسته بود جای پرستش همراه با قوم خدا در روزهای یکشنبه را بگیرد، ناراحت شدم اما تعجب نکردم. حدسم این است که این روند صرفاً مختص به فلوریدای مرکزی نیست و بسیاری از مردم در سراسر ایالات متحده با این قبیل اتفاقات در جوامع خود مواجه هستند. اگر ما به‌عنوان قوم خدا بخواهیم فرزندانمان را به‌گونه‌ای پرورش دهیم که جلال‌دهنده و حرمت‌نهنده‌ی نام خداوند باشند نباید خود ما از گرد آمدن برای پرستش غافل شویم (عبرانیان ۱۰: ۲۵). پس باید برای تربیت فرزندانمان برای پرستش هدفمند باشیم (امثال ۲۲: ۶؛ افسسیان ۶: ۴).

روز بعد من و دخترم با قطعات کوچک اسباب بازی مشغول بازی بودیم که دخترم گفت دست‌هایم را مانند مادرم بلند می‌کنم (منظورش همانند زمانی بود که من هنگام پرستش در کلیسا دست خود را برافراشته می‌کنم). هر چند این موضوع به خودی خود صحبت مهمی نیست، اما به واقعیتی اشاره دارد که می‌تواند بر نحوه‌ی تربیت کودکان ما اثرگذار باشد. بچه‌ها خیلی چیزها را با مشاهده فرامی‌گیرند. آنها حرکات، اصول و عادات (خوب و بد)

ما را درک می کنند. می خواهیم فرزندانم ببینند که چطور خود را به عنوان یک خانواده برای مراسم روزهای یکشنبه آماده می کنیم، اینکه چطور جمع شدن با قوم خدا برای انجام پرستش هفتگی را به دیگر کارها ترجیح می دهیم، و اینکه چطور همانند یک خانواده در مراسم پرستشی شرکت می کنیم.

به آخرین باری که خود را برای یک موضوع بخصوص همچون میز شام، سفر یا رویدادی مانند مراسم ازدواج آماده کردید فکر کنید. در هر یک از این موارد، به احتمال زیاد پیش بینی ها و برنامه ریزی هایی برای اطمینان از تدارک غذا، پوشاک و رفت و برگشت صورت داده اید. به این ترتیب شما می توانید در خلال این رویدادهای ویژه در کنار افرادی که دوستشان دارید حضور داشته باشید. به همین صورت، برنامه ریزی کردن برای مراسم پرستشی روز یکشنبه نیز مفیدترین کاری است که می توان از طریق آن اهمیت این گردهمایی هفتگی را به فرزندان آموزش داد. برنامه ریزی ها در این زمینه می تواند شامل موارد مختلفی باشد از جمله کسب اطمینان در خصوص اینکه برنامه های شنبه، به ویژه در عصر شنبه، به گونه ای چیده شده باشد که آمادگی لازم برای پرستش (و به موقع خوابیدن) مهیا شود؛ همچنین لباس خود و بچه ها از قبل آماده شده باشد تا صبح روز بعد دلیلی برای عجله وجود نداشته باشد؛ میز شام روز شنبه چیده شده باشد تا دغدغه ای برای روز یکشنبه نباشد؛ همچنین قسمتی از کتاب مقدس که شبان کلیسا قصد موعظه ای آن را دارد از قبل مطالعه شده باشد تا شما و فرزندان تان با آمادگی و پیش زمینه ذهنی در مراسم حاضر شوید. حتی برنامه ریزی در خصوص چیدمان پرستش خانوادگی در طول هفته جهت افزایش شناخت نسبت به برخی سرودهای نیایشی خاص و پرستشی می تواند کودکان را برای سرودهای گروهی آماده کند. البته درک می کنم که میزان آمادگی برای مراسم پرستشی روز یکشنبه ممکن است از خانواده ای به خانواده دیگر، بسته به سن کودکان، زمان شروع مراسم پرستشی و عوامل دیگر متفاوت باشد. با این حال معتقدم کودکان به این مسائل توجه می کنند و از مشاهده ی برنامه ای ثابت که با هدف برگزاری مراسم پرستشی روز یکشنبه و ارج نهادن بر این روز به عنوان مهم ترین روز هفته تدارک دیده شده منتفع می گردند.

تعطیلات تابستان برای بسیاری از خانواده‌ها اوقاتی دل‌انگیز تلقی می‌شود. از مدرسه‌ها خبری نیست، هوا دل‌پذیر است، حجم کارها کم شده و این عوامل، بسیاری را برآن می‌دارد تا با مسافرت، خاطرات خوبی را در کنار هم رقم بزنند. برای من جای بسی تأسف است که چرا خانواده‌هایی که این‌گونه برای سفرهای خود برنامه‌ریزی می‌کنند نسبت به گردهم‌آمدن برای پرستش در تعطیلات بی‌اعتنا هستند. معتقدم در برنامه‌ریزی‌های سفر باید جستجو و یافتن کلیسا در مکانی که قصد سفر به آن را داریم نیز گنجانده شود به گونه‌ای که حتی در مسافرت‌ها هم همچنان گردهمایی مراسم پرستشی یکشنبه‌ها به قوت خود باقی و در اولویت قرار داشته باشد. تعطیلات تابستان نباید به منزله‌ی دست‌شستن از پرستش گروهی یا جایگزین کردن پرستش گروهی با ارسال فرزندان به کمپ اردویی مسیحیان یا کانون شادی کودکان تلقی شود. در عوض، تعطیلات تابستان فرصت خوبی است که فرزندان مان به این درک برسند که حقیقت بدن مسیح فراتر از کلیسای محلی اطراف خانه شما می‌باشد. علاوه بر این، پرستش با گروه دیگری از ایمانداران که به بدن مسیح تعلق دارند ممکن است مباحث خوبی را در زمینه‌ی آموزه‌های افراد در مورد کلام خدا و تفاوت‌های حاکم بر شیوه‌های مختلف پرستشی برانگیزد.

به‌عنوان اعضای کلیسای محلی، باید به فرزندان خود بیاموزیم که مشارکت خدایسندانه در پرستش چگونه است. مشارکت به این معنا که در مکانی واحد، زمانی مشخص، و با هدفی یکسان (پرستش خداوند) گرد هم آمده، سرود می‌خوانیم، دعا می‌کنیم، گوش فرا می‌دهیم و یک‌صدا به عمل پیروزمندانه مسیح برای محبوبانش پاسخ می‌دهیم. حضور به موقع (اگر نگوییم حضور قبل از شروع برنامه) با ذهن و قلبی آماده شاید به ظاهر ساده به نظر برسد، اما می‌تواند دشوار باشد، به ویژه برای خانواده‌هایی که فرزندان کوچک‌تر دارند. با این حال، تلاشی که صرف قرارگرفتن در کنار هم به‌عنوان یک خانواده برای عبادت می‌شود برای فرزندان شما و همینطور حضار سودمند خواهد بود و خداوند را جلال خواهد داد. ممکن است فصل‌های سختی در پیش باشد و اشک و ناامیدی والدین در این حالت دور از انتظار نیست. اما وقتی خستگی بر ما مسلط می‌شود، باید در دعا‌های خود روی به

درگاه خدا آورده، صبوری و تحمل خدا را نسبت به خود به یاد آوریم و انتظارات معقولی همراه با نظرات و حکمت والدین دیگر از فرزندانمان داشته باشیم.

آه، همه‌ی ما عاشق حضور فرزندانمان در کلیساها هستیم، نسل آینده، به خدا محبت بورزند، با خدا قدم بزنند، و مشارکت‌های هفتگی بدن مسیح (کلیسا) را ارج و ارزش بنهند. اینک برخلاف سایر روزهای هفته، زمان شاگردی و شادی‌ست، جایی که فرامی‌گیریم، همراه با نجات‌دهنده‌ی قیام کرده‌ی خود عیسی مسیح به پرستش و مشارکت بپردازیم، در عمل تمام کننده او به آرامش برسیم و بازگشت او را آرزو کنیم. ما به عنوان پدر و مادر مسئولیت بزرگی داریم که فرزندان خود را در این راستا تربیت کنیم، پس به فیض و لطف خداوند تکیه کنیم، زیرا او کسی است که در دل فرزندانش کار می‌کند (یوحنا ۳: ۳) و سرودهای تازه در دهان آنان می‌گذارد (مزمور ۳: ۴۰).

کشیش کوین استرویک، دستیار شبان در کلیسای سنت اندرو در سنفورد ایالت فلوریدا و دانش‌آموخته‌ی دانشکده الهیات ریفورمد در اورلاندو است.

این مقاله در مجله [تیبل تاک](#) منتشر شده است.